

BAZI SOLCULARIN TÜRKİYE DÜŞMANLIĞI NİYE?

Aydınlık Dergisi, 4 Temmuz 2004

Yıldırım Koç

Türkiye’de solcuların bir bölümü Türkiye düşmanlığı yapmayı, Türkiye düşmanlarıyla işbirliği yapmayı solculuk zannediyor. Bir insanda “vatan” duygusu ve bilinci gelişmemişse, onda “enternasyonalizm” de gelişmez. Ayrıca, Türkiye düşmanlığı yapanlar başka alanlarda da ancak Türkiye düşmanları ile ittifak kurabilirler.

Peki, diğer ülkelerde bu konudaki tavır ne?

Lenin’in yazılarında Rusya düşmanlığı hatırlamıyorum. 12 Eylül öncesinde bir yazarımız bir konuşmasında, “Lenin özel sohbetlerinde bile bunu söylememiştir” demişti de, çok gülmüştük. Aynı hatayı yapmak istemiyorum. Ancak bugüne kadar okuduklarımı geriye dönüp gözden geçirdiğimde, Lenin’de Çarlık, baskıcı yönetimler ve sermaye karşıtı bir tavır bilirken, Rusya karşıtlığı hatırlamıyorum. Örneğin, Birinci Dünya Savaşı sırasında, Almanların Rusya’ya karşı Bolşeviklerle işbirliği yapma önerileri kesinlikle kabul edilmiyor. Bolşevikler, “düşmanımın düşmanı dostumdur” gibi bir anlayışla hareket etmiyorlar. Ayrıca, Rusya ile Rusya’yı yönetenleri ayırıyorlar ve kesinlikle Rusya düşmanlığı yapmıyorlar. Ünlü tarihçi Eric Hobsbawm, Aşırılıklar Çağı kitabında, Bolşeviklerin başarısı için üç neden sıralarken, bunlardan biri olarak, Rusya’nın bütünlüğünü koruyabilecek tek gücün Bolşevikler olduğuna Bolşevik olmayanların da inanması olduğunu belirtiyor.

Çin’i ve Mao’yu ele alalım. Mao yaşamının hiçbir döneminde, Çin’de devirmeye çalıştığı yönetimlere karşı Çin’in düşmanlarıyla işbirliği yapmadı. Ayrıca, Mao’nun ünlü İtalyan Komünisti Togliatti’ye söyledikleri de son derece ilginçtir. 1950’li yılların sonlarında Mao ile Togliatti nükleer tehdidi görüşmektedir. Togliatti’nin, nükleer savaşın dünyayı mahvedeceğine ilişkin uyarıları karşısında Mao’nun yanıtı şu olur: “İtalya’nın varlığını koruyabilmesi gerektiğini sana kim söyledi? 300 milyon Çinli kalacaktır; ve bu da insan ırkının devamı için yeterli olacaktır.” (aktaran, Eric Hobsbawm, Age of Extremes, The Short Twentieth Century, 1995, s.229.)

Fransız Komünist Partisi hiç Fransa düşmanlarıyla işbirliği yaptı mı? Fransa’ya karşı silah kullandı mı? “Paris Komünü ne oluyor?” dersiniz, Paris Komünü öncelikle vatanseverliktir, Almanya karşısında yenilen Fransız ordularına ve Paris’i Almanlara teslim etmeye çalışan vatanhaini burjuvaziye başkaldırıdır. Fransız komünistleri savaşarak öldüler; ama nerede? Fransız devletine karşı mı? Hayır. Alman faşistleri Fransa’yı işgal ettiğinde, vatanları için savaştilar, işkenceden geçtiler, öldüler.

İngiliz Komünist Partisi hiç İngiltere’ye karşı silahlı mücadele verdi mi? Ya Almanlar? Peki Türkiye’de sosyalist ve komünist solun bir bölümünün Türkiye düşmanlığı nereden geliyor? (Bu düşmanlık, bazı kişilerde, milli maçlarda karşı tarafı tutma noktasında.)

Türkiye’de sosyalist ve komünist sola büyük zulüm yapıldı; işkencelerin ve cinayetlerin izleri kolay silinmiyor. Ancak bugünkü tavır yalnız bu gerçeğe açıklamak mümkün değil. Sosyalist-komünist solda uzun yıllar bir örgütlü mücadele geleneği eksikliği vardı. Bu hala giderilebilmiş değil. Teorik sığılık da önemli. Ayrıca, zulümün yaşandığı dönemlerde bazı Türkiye düşmanlarının sağladığı destek, farklı ilişkiler geliştirebiliyor. Bunlara ek olarak, bir dönem emperyalistlerin de etkisiyle “solcuyu Türkiye Cumhuriyeti Devleti’ne düşman etmek ve böylece kitlelerden tecrit etmek” için bilinçli bir çabanın gösterildiği de söylenebilir. AB emperyalistlerinin ve ABD emperyalistlerinin parasının da bazı solcular üzerinde etkili olduğu açık.

Bu ilkeliğin aşılması, bu yanlışın düzeltilmesi şart. Vatan sevgisi olmayan solcudan kimseye hayır gelmez.